

ΔΟΚΤΟΡ ΠΟΡΔΑΛΟΣ

Η
συνωμοσία
των
Χριστουγέννων

JO NESBO

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Πέντε μέρες πριν από την παραμονή των Χριστουγέννων

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ που ξεκινά στο λυκόφως του απογεύματος, την τελευταία Κυριακή πριν από τα Χριστούγεννα.

Το χιόνι, παχύ, είχε σκεπάσει όλη τη Νορβηγία. Συγκεκριμένα το Όσλο και πιο συγκεκριμένα την οδό Κανονιού και ακόμα πιο συγκεκριμένα το μπλε, παράξενο σπίτι που έγερνε, στο βάθος του δρόμου, όπου κάποιος καλά θα έκανε να σηκώσει σύντομα τα μανίκια του και να καθαρίσει τον δρόμο από το χιόνι, από τη χιονισμένη αχλαδιά μέχρι την πόρτα του κήπου. Να έμενε κανείς άραγε σ' αυτό το σπίτι; Φυσικά, αφού υπήρχαν πατημασιές, μεγάλες και μικρές, μεταξύ της πόρτας του κήπου και των σκαλιών της βεράντας. Και πίσω από τα παγωμένα τζάμια έκαιγαν κεριά κι από την καμινάδα έβγαινε καπνός.

Και μες στην κουζίνα, στο τραπέζι, καθόταν ένα κορίτσι από τη γειτονιά, που το έλεγαν Λίζα και κοιτούσε

ονειροπαρμένα τον αέρα ακούγοντας την ευγενική κυρία Ιουλιέτα, που στεκόταν κι ανακάτευε κάτι σε μια χύτρα, να λέει μια ρομαντική χριστουγεννιάτικη ιστορία για δυο εραστές που ήταν πρώτα μαζί, μετά χάθηκαν κι ύστερα ξαναβρέθηκαν την παραμονή των Χριστουγέννων.

«Ααααααααχ, λατρεύω τις ρομαντικές ιστορίες που είναι λυπητερές στη μέση» είπε αναστενάζοντας η Λίζα. «Ιδιαίτερα αν είναι και λίγο τρομακτικές».

Η Ιουλιέτα Μαργαρίνη γέλασε κι έχυσε κι άλλο γάλα μες στη χύτρα. «Αυτό συμβαίνει, δεσποινίς Λίζα, γιατί κάθεται εδώ μέσα στη ζέστη και τη θαλπωρή και δεν είσαι εκεί έξω, με όλα αυτά τα απόκοσμα, αποτρόπαια, αόρατα όντα που περιφέρονται αποδώ κι αποκεί πριν από τα Χριστούγεννα».

Την ίδια στιγμή, οι μεντεσέδες της πόρτας του διαδρόμου ούρλιαξαν και μια κρύα ριπή αέρα μπήκε στην κουζίνα. Οι γυναίκες αλληλοκοιτάχτηκαν. Κάποιος –ή κάτι– είχε μόλις μπει μέσα. Βήματα ακούστηκαν να τρίζουν πάνω στο ξύλινο δάπεδο του διαδρόμου.

«Π...ποιος είναι;» ρώτησε η Ιουλιέτα με τρεμάμενη φωνή.

Καμία απάντηση.

«Ποιο...» πήγε να πει η Λίζα, μα έφερε το χέρι της με φρίκη μπροστά στο στόμα.

Κάτι φρικιαστικό είχε εμφανιστεί στην πόρτα του διαδρόμου.

Ένας σωρός ξύλα. Ένας σωρός από κούτσουρα ση-

μύδας, που σαν να αιωρούνταν είκοσι εκατοστά από το πάτωμα.

«Αμάν! Ένας ιπτάμενος σωρός από κούτσουρα!» κλαψούρισε η Ιουλιέτα. «Τι θα μας κάνεις δυο αθώες, ανυπεράσπιστες γυναίκες;»

«Θα σας φάω!» είπε ο σωρός.

«*Mon Dieu!*» είπε η Ιουλιέτα, γιατί είναι Γαλλίδα και *mon Dieu* στα γαλλικά σημαίνει *Θεέ μου!* «Θα μας φας και τις δύο ή σου φτάνει να φας μόνο τη μικρούλα; Θα φας όλο το σπίτι ή θα φας...»

«Θα φάω το ρυζόγαλο στη χύτρα!» είπε ο ξύλινος σωρός.

«Τότε άντε, έλα κάτσε δίπλα στη σόμπα» είπε η Ιουλιέτα και στράφηκε πάλι στην κατσαρόλα.

Ο ιπτάμενος σωρός από ξύλα κινήθηκε προς τη φωτιά που έτριζε, γλίστρησε φασαριόζικα στο ειδικό καλάθι για καυσόξυλα και στη θέση του εμφανίστηκε ένα ασυνήθιστα μικροσκοπικό αγόρι. Είχε μια ακόμα πιο μικροσκοπική γαλλική μυτούλα και τις πιο μικροσκοπικές φακίδες που έχετε δει ποτέ. Τίναξε το χιόνι από το πουλόβερ του κι άρχισε να βγάζει σκλήθρες από δέντρα από τα καροτί μαλλιά και τα τοσοδούλικα αυτιά του.

«Πείνασες, Μπούλης;» ρώτησε η Λίζα.

«Αν πείνασα;» είπε το λιλιπούτειο αγόρι και φύσηξε τη μύτη του στο μανίκι του πουλόβερ του. «Να σας εξηγήσω...»

«Οχι, όχι» μουρμούρισε η Λίζα.

«Όταν ξεκίνησα να πάω σ' αυτή την πολική εξερευνητική αποστολή, ήξερα ότι κινδύνευε η ζωή μου. Κι ένα πράγμα είχα στο μυαλό μου». Σήκωσε ένα απίστευτα κοντό δάχτυλο. «Να σώσω τα γυναικόπαιδα... δηλαδή βασικά τις γυναίκες... από το κρύο και την πείνα. Με απλά εργαλεία, χωρίς κανένα μέσο επικοινωνίας ή εργαλείο πλοήγησης, πολέμησα ολομόναχος στην κόλαση του χιονιού, που πολλές φορές λίγο έλειψε να με καταβροχθίσει. Αλλά δεν τα παράτησα. Γιατί εγώ είμαι ο Μπούλης κι ο Μπούλης δεν τα παρατάει ποτέ, ο Μπούλης...»

«Ο Μπούλης πήγε μέχρι το γκαράζ να φέρει ξύλα» είπε η Λίζα κι έδειξε έξω από το παράθυρο της κουζίνας, υπό το φως του φεγγαριού, ένα ξεχαρβαλωμένο ξύλινο κτίσμα δίπλα στην πόρτα του κήπου.

«Ακριβώς!» είπε το αγόρι. «Και τώρα ο πεινασμένος, αδυνατισμένος Μπούλης είναι ολίγον απογοητευμένος από τα γυναικόπαιδα, βασικά τις γυναίκες, για τις

οποίες διακινδύνευσε την ίδια του τη ζωή, ενώ εκείνες δεν έχουν ακόμη ετοιμάσει το...» –τα μάτια του στριφογύρισαν στις κόγχες τους και κατέρρευσε στο πάτωμα– «...ρυζόγαλο».

«Μπούλη, λείπεις *πέντε* λεπτά, μετρημένα».

«Και σε πέντε λεπτά τρώμε» είπε γελώντας η Ιουλιέτα. «Αν σηκωθείς, φυσικά, και στρώσεις το τραπέζι».

Ο Μπούλης πετάχτηκε όρθιος, ανέβηκε στον πάγκο της κουζίνας, άνοιξε το ντουλάπι κι έβγαλε τα πιάτα.

Την ίδια στιγμή, ένα χτύπημα ακούστηκε κάτω από τα σανίδια του δαπέδου.

«Τι ήταν αυτό;» φώναξε η Λίζα.

«Α, αυτός ήταν ο Κουζουλός, που μάλλον κάτι εφηύρε πάλι».

Ακούστηκε ένα ακανόνιστο τρέξιμο στη σκάλα του υπογείου και μια στιγμή αργότερα ένας ασυνήθιστα ψηλός, λεπτός άντρας μπήκε στην κουζίνα. Είχε μαύρα, αγκαθωτά μαλλιά, μια λεπτή γενειάδα κάτω από ένα τεράστιο χαμόγελο, φορούσε μια μπλε, εργαστηριακή ποδιά κι ένα ζευγάρι γυαλιά, που μετά από προσεκτική εξέταση αποδεικνύονταν γυαλάκια κολύμβησης.

«Αγάπη μου! Φίλοι μου!» είπε κι έσκασε στην Ιουλιέτα ένα σβουριχτό φιλί στο μάγουλο. «Εύρηκα!»

«Αυτό σημαίνει *βρήκα*» ψιθύρισε η Λίζα στον Μπού-λη, που είχε σκαρφαλώσει στον πάγκο και είχε καθίσει δίπλα της.

«Ο Μπούλης τα *ξέρει* αυτά, φίλη μου» είπε ο Μπού-λης. «Τι βρήκες, δόκτορα Πορδαλέ;»

«Τώρα θα σας πω, μικροί μου φίλοι. Βελτίωσα το σαπούνι του χρόνου της Ράσπας, που σημαίνει ότι τώρα δε χρειάζεται να έχει κανείς ειδική μπανιέρα για να ταξιδέψει στον χρόνο και στον χώρο». Σήκωσε ψηλά ένα μπουκαλάκι σαμπουάν, που περιείχε ένα κόκκινο υγρό, το οποίο θύμιζε βατόμουρο.

«Βάζετε το σαπούνι σε μια οποιαδήποτε μπανιέρα, σε κουβά ή σε πισίνα, κι ανακατεύετε μέχρι να κάνει αφρό. Κι ύστερα βουτάτε μέσα, σκέφτεστε έναν μακρινό τόπο ή μια ημερομηνία στο παρελθόν, και το πότε θα ταξιδέψετε και *-μπαμ!* – είστε αμέσως εκεί!»

«*Mon amour*, είσαι μια ιδιοφυΐα!» είπε η Ιουλιέτα κι έκανε στον καθηγητή Πορδαλό μια τόσο σφιχτή αγκαλιά, που εκείνος κοκκίνισε λίγο στο πρόσωπο.

«Θα σου δώσουν το πορδείο Νόμπελ στην Κλανική!» είπε ο Μπούλης, που είχε σηκωθεί όρθιος πάνω στον

πάγκο. «Μπορείς να πουλάς το σαπούνι σου σ' όλο τον κόσμο, θα γίνεις πλούσιος!»

«Δυστυχώς δεν πρόκειται να γίνει κάτι τέτοιο» είπε χαμογελώντας ο δόκτωρ Πορδαλός. «Αυτές είναι οι τελευταίες σταγόνες απ' το σαπούνι του χρόνου και τώρα που η Ράσπα έφυγε, κανείς δεν έχει τη φόρμουλα για να φτιάξει άλλο».

«Από την άλλη, μια χαρά μπορούμε να φτιάξουμε κι άλλο ρυζόγαλο!» είπε η Ιουλιέτα κι ακούμπησε τη χύτρα καταμεσής στο τραπέζι. «Για κοπιάστε, να δούμε αν μπορείτε να το τελειώσετε όλο!»

Και μ' αυτό, έπεσαν όλοι με τα μούτρα στο ρυζόγαλο της Ιουλιέτας. Γιατί δεν υπάρχει ωραιότερο πράγμα για τον Μπούλη και τη Λίζα από το ρυζόγαλο της Ιουλιέτας – εκτός από την κρεμ караμελέ του δόκτορα Πορδαλού.

Παρεμπιπτόντως, στον Μπούλη αρέσει οτιδήποτε έχει караμέλα, γι' αυτό κυκλοφορεί μονίμως με ένα μπουκάλι σιρόπι караμέλα στην τσέπη του. Επειδή η μητέρα του δεν είναι και η πρώτη μαγείρισσα, έχει μάθει πώς να της αποσπά την προσοχή (φωνάζοντας, ας πούμε: «Ποπό, μια εφτάποδη αράχνη!») κι ύστερα, με ταχύτητα αστραπής, βάζει λίγη караμέλα απ' το μπου-

καλάκι στο φαγητό του κάθε φορά που τρώνε με την αδελφή του. Παρόλο που οι ψαροκροκέτες με καραμέλα έχουν λίγο περίεργη γεύση· και ο αρακάς με σάλτσα καραμέλας ακόμα περισσότερο.

Αλλά τώρα βρίσκονταν στην κουζίνα της Ιουλιέτας και του δόκτορα Πορδαλού. Κι ενώ καταβρόχθιζαν το ρυζόγαλο και μούγκριζαν από ευχαρίστηση, η Ιουλιέτα Μαργαρίνη τούς εξιστορούσε πώς γιόρταζαν τα Χριστούγεννα με την πλούσια οικογένειά της στη Γαλλία, μέσα σε ένα μεγάλο, κρύο κάστρο, με πολύ φαγητό και πολλούς υπηρέτες, αλλά χωρίς καθόλου φίλους ή συγγενείς.

«Εμείς ήμασταν το αντίθετο» είπε ο δόκτωρ Πορδαλός. Σηκώθηκε όρθιος και άνοιξε το ραδιόφωνο.

«Οι γονείς μου είχαν ένα πολύ μικρό, ζεστό σπιτάκι, χωρίς υπηρέτες αλλά γεμάτο συγγενείς κάθε φορά που έφτανε παραμονή Χριστουγέννων. Ήμασταν τόσο πολλοί, που το σπίτι πήγαινε να σκάσει, κρεμόμασταν από τα παράθυρα και τις πόρτες». Είχε βρει τον ραδιοφωνικό σταθμό με τις αφιερώσεις, όπου γνωστοί και φίλοι, εραστές, ξαδέρφια, συμμαθητές και συνάδελφοι έστελναν ο ένας στον άλλο χριστουγεννιάτικες ευχές κι ένα τραγούδι, αφιερωμένο. «Ήμασταν όλοι εφευρέτες και μιλούσαμε όλοι μαζί για τις τελευταίες μας εφευρέσεις» συνέχισε ο Πορδαλός.

«Τρώγαμε πάντα κάτι νέο που είχαν μόλις επινοήσει η μαμά και η γιαγιά μου, και πάντα ανταλλάσσαμε δώρα που είχαμε κατασκευάσει μόνοι μας».

«Σαν τι δηλαδή;» ρώτησε ο Μπούλης με το στόμα γεμάτο.

«Α... Μυϊκά γάντια, ας πούμε, που σε βοηθούσαν να φτυαρίζεις τόνους χιονιού χωρίς να κουράζεσαι. Ή πέδιλα του σκι από τα οποία δε γινόταν να πέσεις. Αλλά συνήθως ήταν πράγματα που έσκαγαν με κάποιον αστείο τρόπο. Μια χρονιά, θυμάμαι, η θεία Ίνγκα είχε φτιάξει ένα κουτί σοκολατάκια που μιλούσαν όταν άνοιγες το καπάκι. Φώναζαν το ένα πάνω απ' τ' άλλο, λέγοντας το καθένα πόσο πιο ωραίο ήταν από τα υπόλοιπα, μέχρι που άρχιζαν να φωνάζουν όλα μαζί: “Εμένα πάρε! Εμένα πάρε”!»

«Χα χα!» γέλασε ο Μπούλης. «Άγιο Βασίλη δεν είχατε;»

Για μια στιγμή ο δόκτωρ Πορδαλός κοίταξε σαν χαμένος στον αέρα. Ύστερα απάντησε: «Ο μπαμπάς έφευγε για λίγο από το σπίτι, λέγοντας ότι έπρεπε να πάει να βοηθήσει τον Αϊ-Βασίλη, και λίγο αργότερα να σου ο Άγιος Βασίλης κουβαλώντας δώρα. Έλεγε ότι δεν προλάβαινε να κάτσει, είχε πάρα πολλά να κάνει κι εξαφανιζόταν στο άψε σβήσε».

«Αυτό ακριβώς κάνει κι ο μπαμπάς στο σπίτι μας!»
είπε η Λίζα. «Αλλά τον καταλαβαίνω από τα παπού-
τσια. Αυτός είναι που έχει ντυθεί Άγιος Βασίλης».

«Κι εσύ, Κουζουλέ;» ρώτησε η Ιουλιέτα. «Καταλά-
βαινες ότι ήταν ο μπαμπάς σου, όταν ξαναγυρνούσε
λίγο μετά την αναχώρηση του Αϊ-Βασίλη;»

«Όχι» είπε ο δόκτωρ Πορδαλός αφηρημένα, κοιτά-
ζοντας έξω από το παράθυρο. «Ο μπαμπάς επέστρεψε
στο σπίτι πάρα πολύ αργά. Ξέρετε, είναι πολύ σημα-
ντική και μεγάλη υπόθεση να βοηθάει κανείς τον Αϊ-
Βασίλη».

«Χα χα» γέλασε ο Μπούλης ξερά.

«Όπως και να 'χει, εμένα όλα αυτά μου ακούγονται πολύ πιο διασκεδαστικά από αυτά που κάνουμε στο σπίτι μου» είπε η Λίζα. «Εμείς δίνουμε ο ένας στον άλλο μόνο χρήσιμα δώρα. Νέες τσάντες για το σχολείο και νέες συνδρομές μελών στην μπάντα του δήμου – και τέτοια.

»Ο μπαμπάς φροντίζει να φέρουμε σωστή γυροβολιά το δέντρο, όπως λέει η παράδοση, και όταν ανοίγουμε τα δώρα, η μαμά μαζεύει τα χαρτιά περιτυλίγματος και τα φυλάει με τέτοιο τρόπο, ώστε να ξαναχρησιμοποιηθούν και την επόμενη χρονιά. Κι ύστερα μαζεύει τις κάρτες που μας στέλνουν και γράφει επάνω πόσο κοστίζει κάθε δώρο, κατά τη γνώμη της, ώστε του χρόνου να ανταποδώσουμε με κάποιο δώρο που κοστίζει περίπου το ίδιο».

«Πολύ προσεκτική η μαμά σου» είπε ο Πορδαλός.

Η Λίζα γέλασε. «Πέρυσι πήρα ένα μικρό δώρο, τυλιγμένο σε μια απλή κόλα χαρτί, που ήταν μάλιστα χρησιμοποιημένη – είχε και γράμματα επάνω. Η κάρτα έγραφε απλώς ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΒΑΣΙΛΗ. Ήταν μια σφαίρα χιονιού, ξέρετε, μια γυάλινη σφαίρα που την κουνάς και μέσα της χιονίζει».

«Ναι, ναι, φυσικά και ξέρω» είπε ο Πορδαλός. «Ο προπάππους μου τις εφηύρε».

«Τέλος πάντων. Η μαμά τσαντίστηκε τόσο πολύ, γιατί δεν ήξερε σε ποιον έπρεπε να ανταποδώσουμε ένα παρόμοιο δώρο φέτος τα Χριστούγεννα! Κι εγώ δεν ήθελα να της πω ότι υπάρχει μόνο ένας άνθρωπος που ξέρω ο οποίος θα μπορούσε να πακετάρει κατ' αυτό τον τρόπο ένα δώρο!»

Η Ιουλιέτα και η Λίζα κοίταξαν τον μικρό κοκκινομάλλη, που έκανε πως δεν άκουγε και προσποιούνταν ότι έπαιζε τρομπέτα, σφυρίζοντας το ρεφρέν από την «Άγια Νύχτα», που ακουγόταν στο ραδιόφωνο.

«Σας το *είπε* ότι ήταν από εκείνον το δώρο;» ρώτησε ο δόκτωρ Πορδαλός.

Η Λίζα κούνησε το κεφάλι της αρνητικά.

Ο Πορδαλός έξυσε τη γενειάδα του. «Τότε δεν μπορείς να απορρίψεις την πιθανότητα να ήταν όντως από τον Αϊ-Βασίλη».

«Σιγά!» είπε η Λίζα. «Σοβαρολογούμε; Δεν είμαι πια δύο ετών!»

«Δηλαδή δεν πιστεύεις στον Άγιο Βασίλη;»

«Όχι! Γιατί, πιστεύεις εσύ;»

«Όσοοχι» είπε ο Πορδαλός τραβώντας το «ο». «Δεν πιστεύω στον Αϊ-Βασίλη. Ξέρω...»

Η Ιουλιέτα ξερόβηξε δυνατά.

«Τι ξέρεις;» ρώτησε η Λίζα.

«Ε... ξέρω... ότι...» είπε ο Πορδαλός και κοίταξε την Ιουλιέτα, που τον κοιτούσε αγριεμένη.

«Να το θέσω αλλιώς. *Ξέρω* ότι τα τελευταία χρόνια όλο και λιγότεροι άνθρωποι πιστεύουν στον Άγιο Βασίλη, γιατί αγοράζουμε τόσα δώρα και τον ξεχνάμε. Οι άνθρωποι πιστεύουν περισσότερο στις χριστουγεννιάτικες προσφορές των πολυκαταστημάτων, σαν του κυρίου Τράνε, παρά στον Άγιο Βασίλη. Κι ο κύριος Τράνε γίνεται όλο και πλουσιότερος κάθε Χριστούγεννα και κανείς δεν ασχολείται πια με τα μικρά, απλά δώρα του κακόμοιρου του Αϊ-Βασίλη».

«Χα χα, εμένα μου ακούγεται σαν να πιστεύεις ότι υπάρχει Αϊ-Βασίλης» είπε γελώντας η Λίζα.

«Ε...» πήγε να πει ο Πορδαλός, αλλά η Ιουλιέτα τον έκοψε μ' έναν κοφτό βήχα.

«Πες μας καλύτερα πώς γιορτάζετε εσείς τα Χριστούγεννα, Μπούλη» είπε.

Ο Μπούλης έκανε κάτι παράξενους, υπόγειους θορύβους, πριν μπορέσει να καταπιεί το ρυζόγαλο που είχε στο στόμα του και μιλήσει:

«Τα πάντα εξαρτώνται από το αν η μητέρα μου έχει ή δεν έχει σχέση. Παλιά, αν είχε σχέση, μας έστελνε

στον παππού, όταν εκείνος ζούσε ακόμη. Και ο παππούς καθόταν και μας διάβαζε».

«Την ιστορία των Χριστουγέννων;»

«Όχι, καλέ» είπε ο Μπούλης τρώγοντας κι άλλο ρυζόγαλο. «Απ' το βιβλίο *Ζώα Που Θα Ήθελες Να Μην Υπάρχουν*».

«Χμ. Εορταστικό μου ακούγεται...»

«Αμέ» δήλωσε ο Μπούλης με το στόμα γεμάτο. «Ξέρετε, ας πούμε, γιατί οι άνθρωποι στη Νέα Υόρκη άρχισαν να χτίζουν ουρανοξύστες με καταστήματα στο ισόγειο και διαμερίσματα πιο ψηλά;»

Οι άλλοι τον κοιτούσαν χωρίς να μιλούν.

«Επειδή υπάρχουν καμηλοπαρδάλεις-βρικόλακες» είπε ο Μπούλης.

«Αποκλείιιιιιεται» είπε η Ιουλιέτα κι έσκυψε πάνω από το τραπέζι. «Για πες».

«Δεν έχω και πολλά να πω» είπε ο Μπούλης «μόνο ότι οι καμηλοπαρδάλεις-βρικόλακες έχουν κάτι απαίσια, βρικόλακίσια δόντια, με τα οποία σε δαγκώνουν και σου ρουφάνε το αίμα, και ότι πίνουν μπίρες κάπως έτσι...». Ακούστηκε ένας γαργαριστός ήχος καθώς ρούφηξε το ζεστό ρυζόγαλο απ' το κουτάλι του.

«Μπλιαχ!» είπε η Λίζα.

«Ευτυχώς όμως βγαίνουν μόνο τη νύχτα» συνέχισε ο Μπούλης. «Και τότε περπατούν βαριά, πάνω στα ψηλά λεπτά τους πόδια, στους σκοτεινούς δρόμους της πόλης. Είναι τόσο ψηλές και τα πόδια τους είναι τόσο λεπτά, που τα αυτοκίνητα περνούν απλώς από κάτω κι οι περισσότεροι οδηγοί ούτε που τις παίρνουν χαμπάρι. Κι οι καμηλοπαρδάλεις δε νοιάζονται για τ' αυτοκίνητα, γιατί έχουν βγει στο κυνήγι για μπίρες και αίμα.

»Και γι' αυτό βοηθάει που έχουν τόσο ψηλό λαιμό. Βοηθάει αυτές δηλαδή, όχι εμάς. Και με τα ψηλά τα πόδια τους και τον ψηλό λαιμό τους φτάνουν στον δεύτερο όροφο, τουλάχιστον. Αν σας αρέσει λοιπόν να κοιμάστε με ανοιχτά παράθυρα...» —ο Μπούλης κούνησε το κουτάλι του και ο χυλός εκτοξεύτηκε— «...τότε καλά θα κάνετε να μην έχετε το υπνοδωμάτιο ή την κουζίνα σας πιο χαμηλά από τον τρίτο όροφο!».

«Mon Dieu!» ψιθύρισε η Ιουλιέτα, με τον Πορδαλό να έχει σκάσει στα γέλια δίπλα της.

«Αυτό δεν είναι τίποτα. Πού να μάθετε τι γίνεται στο Βόρειο Μαρτυροτρόμιο, στην Αυστραλία» είπε ο Μπούλης και γούρλωσε τα μάτια του «το πιο απομακρυσμένο, το πιο τρομακτικό μέρος σε όλο τον πλανήτη...».

«Μπούλη!» φώναξε η Λίζα.

Η Ιουλιέτα σήκωσε το ένα της φρύδι και την κοίταξε καλά καλά.

«Μα τα βγάζει όλα από το κεφάλι του!» γόγγυξε η Λίζα.

«Και τι έγινε;» είπε η Ιουλιέτα. «Συνέχισε, mon ami».

«Ιπτάμενα σκυλιά!» είπε ο Μπούλης κι άνοιξε τα χέρια του διάπλατα. «Δυνατά μουργόσκυλα με φτερά νυχτερίδας. Κάθε ηλιοβασίλεμα βγαίνουν από τις τρύπες τους και πετούν σε σμήνη, τόσο μεγάλα, που σκοτεινιάζει ο ουρανός. Εδώ κι εκατό χρόνια άρχισαν να φτάνουν μέχρι τα αστικά κέντρα και, σύμφωνα με τον παππού, ήταν η χειρότερη μάστιγα από την εποχή του ελέφαντα τσε-τσε, που κατάφαγε όλη την αφρικανική ήπειρο».

Η Ιουλιέτα, τρομαγμένη, έφερε το χέρι της μπροστά στο στόμα.

«Mais non! Και τα ιπτάμενα σκυλιά πίνουν κι αυτά ανθρώπινο αίμα;»

«Αίμα;» είπε ο Μπούλης και ζάρωσε το κούτελό του. «Γιατί να κάνουν κάτι τέτοιο; Σκυλιά είναι. Κακά κάνουν!»

«Κακά;» ρώτησε η Ιουλιέτα και στράφηκε προς τον δόκτορα Πορδαλό. «Πώς λέμε τα κακά στα γαλλικά, Κουζουλέ;»

«Θα σου εξηγήσω αργότερα, αγάπη μου».

«Τ' αφήνουν από ψηλά» συνέχισε ο Μπούλης φέρνοντας τα χέρια πάνω από το κεφάλι.

«Κι αυτά πέφτουν πάνω σε μαλλιά, σε καπέλα, σε γυμνά κεφάλια, σε κήπους, ταράτσες, βεράντες και πισίνες. Και μη φανταστείτε ότι μιλάμε για σκυλάκια που οι ιδιοκτήτες τους τρέχουν από πίσω τους με σακουλάκια και μαζεύουν συνεχώς κακά. Αυτά τα κακά έχουν,

ορισμένες φορές, ένα μέτρο πάχος! Είναι μια καφέ, γλοιώδης καταρροή, πάνω στην οποία οι άνθρωποι γλιστρούν, πέφτουν μέσα και καμιά φορά πνίγονται κιόλας. Και τι δυσωδία! Μήπως θέλει κανείς άλλο ρυζόγαλο παρεμπιπτόντως;»

«Όχι, ευχαριστώ» είπαν οι άλλοι τρεις εν χορώ και κοίταξαν τον Μπούλη καθώς άδειαζε τον υπόλοιπο χυλό στο πιάτο του.

«Κι έτσι, επικήρυξαν τα ιπτάμενα σκυλιά» είπε ο Μπούλης «γιατί άρχισαν να γίνονται πάρα πολλά. Και στους Αυστραλούς αρέσει να κάνουν μπάρμπεκιου στους κήπους τους κι έτσι τα ηλιοβασιλέματα έβαζαν μπρος τη φωτιά στη σχάρα, πυροβολούσαν στον αέρα και *μπαρμ!* είχαν φρέσκια σκυλίσια μπριζόλα στη σχάρα. Και τα έτρωγαν με μουστάρδα και κέτσαπ και, σύμφωνα με τον παππού, έτσι βγήκε κι ο όρος χοτ ντογκ. Και μια και μιλούσα για κέτσαπ...».

Έβγαλε το μπουκαλάκι με το σιρόπι καραμέλα από την τσέπη και κοίταξε το ζεστό ρυζόγαλο μέσα στο πιάτο του.

«Κακή ιδέα» είπε η Λίζα.

«Συμφωνώ» είπε ο Μπούλης και ξανάβαλε το μπουκαλάκι στην τσέπη του. «Τέλος πάντων, ο παππούς

πήγε μέχρι την Αυστραλία για να γράψει για τα ιπτάμενα σκυλιά στο ΖΠΘΗΝΜΥ».

«Τι είναι το ΖΠΘΗΝΜΥ;» ρώτησε η Ιουλιέτα.

«Ζώα Που Θα Ήθελες Να Μην Υπάρχουν» είπαν η Λίζα κι ο δόκτωρ Πορδαλός μαζί.

«Κι ένα βράδυ που ο παππούς ήταν καλεσμένος σε μπάρμπεκιου είδε και κάτι άλλο πάνω στη σχάρα» συνέχισε ο Μπούλης. «Είχαν πυροβολήσει ένα ιπτάμενο ελάφι, ή κάτι παρόμοιο, με κάτι πελώρια κέρατα!»

Η Λίζα χτύπησε την παλάμη στο μέτωπό της. «Μπούλη, λες ψέματα!»

«Σιγά μη λέω ψέματα!» είπε ο Μπούλης.

«Ναι, καλά!» Η Λίζα άφησε το χέρι της στο πλάι. «Μπορείς να πας σπίτι σου και να μας φέρεις αυτό το βιβλίο του παππού σου και να μας δείξεις το ιπτάμενο ελάφι;»

«Φυσικά και όχι».

«Αχά! Επειδή λες ψέματα, γι' αυτό!»

«Ελάτε, ελάτε τώρα, παιδιά» είπε ο δόκτωρ Πορδαλός, αλλά ο Μπούλης είχε ήδη ανέβει στο τραπέζι.

«Δεν είναι στο βιβλίο, γιατί ένα ζώο με τόσο τρυφερό κρέας δεν ανήκει στα ζώα που θα ήθελες να μην υπάρχουν!» φώναξε. «Αντιθέτως, είναι ένα ζώο που χαίρεσαι

που υπάρχει, γιατί είναι η καλύτερη μπριζόλα που έχεις φάει στη ζωή σου».

«Πολύ καλά τα λες, Μπούλη» είπε ο δόκτωρ Πορδαλός. «Τόσο καλά, που για βραβείο θα σου επιτρέψουμε να πλύνεις τα πιάτα».

«Τα πιάτα; Βραβείο;»

«Αμέ. Και μη διστάσεις να ρωτήσεις την καλύτερή σου φίλη αν θέλει να σε βοηθήσει να τα σκουπίσετε».

Ο Μπούλης γόγγυξε, έκλεισε τα μάτια, έγειρε μπροστά το κοκκινοτρίχικο κεφάλι του και χαμήλωσε τους ώμους του. Ύστερα σήκωσε ξανά το κεφάλι, άνοιξε τα μάτια και κοίταξε τη Λίζα.

«Λίζαααααα;...»

«Εντάξει!» είπε εκείνη και τράβηξε ενοχλημένη την πετσέτα της. «Θα σε βοηθήσω». Άρχισε να μαζεύει πιάτα και μαχαιροπίρουνα.

Ο Μπούλης έδωσε έναν πήδο και βρέθηκε δίπλα της αγκαλιάζοντάς τη και με τα δυο του χέρια. «Πόσο καλή είσαι, Λίζα!»

«Κι εσύ πόσο καλά ξέρεις να το εκμεταλλεύεσαι!» είπε εκείνη και του έδωσε μια φάπα στο κεφάλι, αλλά όχι πολύ δυνατή, και μπορεί να χαμογέλασε λίγο κιόλας. Γιατί, για να είμαστε ειλικρινείς –πράγμα που η

Λίζα ήταν σχεδόν πάντα—, δύο πράγματα αγαπούσε περισσότερο κι από την κρεμ καραμελέ. Κι ένα από αυτά ήταν ο Μπούλης.

Ο Μπούλης και η Λίζα έπλεναν τα πιάτα, ενώ η Ιουλιέτα κι ο δόκτωρ Πορδαλός έπιναν τον καφέ τους στο τραπέζι της κουζίνας, σιγοτραγουδώντας μαζί με το ραδιόφωνο. Και η Λίζα τούς έλεγε ότι για τα Χριστούγεννα θα ήθελε έναν καλύτερο κόσμο, όπου τα φτωχά παιδιά θα περνούσαν καλύτερα. Και πίσω από την πλάτη της ο Μπούλης έκανε γκριμάτσες και προσποιούνταν ότι χασμουριόταν παράφορα. Και ο Μπούλης είπε ότι αυτός θα ήθελε για τα Χριστούγεννα λίγο σαπούνι του χρόνου, για να μπορεί να πεταχτεί στο Μουλέν Ρουζ στο Παρίσι του 1922 και να δει τις χορεύτριες να χορεύουν καν καν στη σκηνή.

«Λατρεεεεεεεεύω τις χορεύτριες του καν καν» είπε ο Μπούλης με τα μάτια κλειστά, μην μπορώντας να δει τη Λίζα, που έκανε γκριμάτσες και μιμούνταν τ' αυτιά του λαγού πίσω από την πλάτη του. Κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή έπαψαν όλοι να μιλούν, γιατί η φωνή στο ραδιόφωνο είχε πει το όνομα του δόκτορα Πορδαλού.

«...Ο Κουζουλός Πορδαλός θέλει ν' αφιερώσει αυτό

το τραγούδι στην αγαπημένη του Ιουλιέτα Μαργαρίνη και να ευχηθεί σε όλη την οδό Κανονιού, και στη Λίζα και στον Μπούλη, χαρούμενα Χριστούγεννα!»

Και μ' αυτό, ακούστηκε μια βροντερή μελωδία από ακορντεόν και μια κυρία άρχισε να τραγουδάει στα γαλλικά.

«Η Εντίθ Πιαφ!» είπε γελώντας η Ιουλιέτα.

«Για τι πράγμα τραγουδάει;» ρώτησε η Λίζα.

«Για κάτι ρομαντικό που είναι λυπητερό στη μέση» είπε η Ιουλιέτα. «Αλλά ακούστε τώρα, τώρα είναι χαρούμενο!»

Και ο δόκτωρ Πορδαλός χόρεψε με την Ιουλιέτα και η Λίζα ρώτησε τον Μπούλη αν θα ήθελε κι αυτός να χορέψει, κι εκείνος είπε αμέ, αλλά μόνο αν θα χόρευαν καν καν. Κι έτσι, στάθηκαν δίπλα δίπλα, έβαλαν τα χέρια τους στη μέση κι άρχισαν να σηκώνουν τα πόδια τους στον αέρα όσο πιο ψηλά μπορούσαν φωνάζοντας: «Καν καν!».

«ΕΚΤΑΚΤΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ! ΣΗΜΕΡΑ Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΡΑΝΕ!»

Η φωνή στο ραδιόφωνο ακούστηκε τόσο απότομα και η φράση που είπε ήταν τόσο σοκαριστική, που ο δόκτωρ Πορδαλός και η Ιουλιέτα γλίστρησαν, πάνω σε

μα πιρουέτα, κι ο Μπούλης με τη Λίζα έπεσαν προς τα πίσω, με τα πόδια ακόμη στον αέρα.

«ΚΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΡΑΝΕ ΔΙΑΜΗΝΥΣΕ ΟΤΙ ΑΠΟ ΕΔΩ ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΞΗΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΝΑ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΟΣΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΑΓΟΡΑΣΕΙ ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ 10.000 ΚΟΡΟΝΩΝ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΡΑΝΕ».

Προσοχή! Αποδώ και πέρα ακολουθούμε
τους ΔΙΕΘΝΕΙΣ ληστρικούς κανόνες
της ληστείας τραπεζών.

Στην οδό Κανονιού όλοι περιμένουν πώς και πώς τα Χριστούγεννα, όταν το ραδιόφωνο ανακοινώνει πως ο κύριος Τράνε αγόρασε όλα τα δικαιώματα των Χριστουγέννων και πως κανείς δεν μπορεί να τα γιορτάσει αν δεν ξοδέψει πρώτα μια μικρή περιουσία στα καταστήματά του. Ο Μπούλης, η Λίζα και ο δόκτωρ Πορδαλός αποφασίζουν να προσπαθήσουν να σώσουν τα Χριστούγεννα. Και δεν έχουν να αναμετρηθούν μόνο με τα ενοχλητικά δίδυμα Τράνε, μια καμηλοπάρδαλη-βρικόλακα σ' ένα ρολόι-κούκο, κάτι φινλανδικά μαχητικά αεροσκάφη κι έναν βασιλιά με μούγλα στο κελάρι του, αλλά και μ' έναν κυνικό, γκρινιάρη Αϊ-Βασίλη που δεν έχει καμία σχέση με τον Αϊ-Βασίλη που ξέρετε. Και το μόνο που έχουν στη διάθεσή τους οι φίλοι μας είναι μια στάλα σαπουνί του χρόνου και απεριόριστη πορδαλόσκονη...

Ο χρόνος κυλάει και το χιόνι πέφτει σιωπηλά.

**Ποτέ τα Χριστούγεννα δεν κρέμονταν
από μια τόσο λεπτή κλωστή...**

ISBN: 978-618-03-1133-4

9 786180 311334

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81133